

A Berzsényi-díjas költő dicsérete

Franz Werfel verssora jut eszembe: Ó, jó ember, hogy szeretem szemüveged hű csillogását!

Németh István Péter költő, műfordító, irodalomtörténész jóságos tekintete a Balaton-felvidék fényeinek józan derűjével, merengő békéjével rokon. Szerénysége, alázata, a Lélek erői által ihletett szorgalma, kitartása a sokat emlegetett középkori szerzetesek példájával jellemezhető.

Szülővárosában, Tapolcán volt kisiskolás, Pápán gimnazista, majd az ELTE Bölcsészettudományi Karán szerzett magyar–könyvtár szakos oklevelet. Kiegészítette ezt a Debreceni Agrártudományi Egyetem emberi erőforrások szakán kapott második diplomája: költőnk a művészetek, a filozófia, a társművészetek harmóniáinak lett cselekvő mestere és oktatója.

Első verskötete 1987-ben jelent meg *Virágnyi világvég* címmel, s követte ezt hamar *A szerepek hűsége* tanulmánykötet. Németh István Péter idén tavasszal ünnepezhette 60. születésnapját, s mi jókívánságaink mellett örömmel igazolhatjuk, hogy három és fél évtized alatt versekkel, műfordítással, tanulmányokkal és lírai fogantatású prózával jelentős életművet alkotott. Elég, ha a gazdag termésből egy-egy könyvet említünk most meg: a *Csobánci rekviemet*, Batsányi Jánosról írt tanulmánykötetét, Baumberg Gizella verseinek magyar műfordítását, Rilke-fordításait, a *Poeta doctus és a Piktör*: Keresztury Dezső és Egry József barátságáról írt művét, a *Kettős szivárványt* vagy a *Kerék Imréről* írottakat.

A most születő munkájával is gazdagodunk majd, Vasadi Péterről fogalmazza meg mondandóit, s persze örömmel emlegethetem a *Kalitkám is madár* kötetét is. Fontos, amit szülőföldjéről vagy a Balatonról írt, szerkesztett, amit Pierre Emmanuel vagy amit Nagy Gáspár emlékének szánt.

A laudáció nem elemezheti, nem sorolhatja föl, még tartalomjegyzékként sem, az életmű állomásait, munkáit. Figyelmünkön múlik azonban, hogy a Berzsényi-díjas költő életműve velünk legyen, velünk maradjon létezésünk örömeiben és keserveiben, a szépség, az emberi méltóság szolgálatában.